

ІВАН ГЛАДУН

В СІТЯХ МІЖНАРОДНІХ ЗМОВНИКІВ

КРАЙОВА УПРАВА
СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ В КАНАДІ

Торонто

—

1963

—

Канада

ІВАН ГЛАДУН

В СІТЯХ МІЖНАРОДНИХ ЗМОВНИКІВ

(Доповідь, яка була виголошена з великим успіхом під назвою "Міжнародна Антихристиянська Мафія" в залі Українського Відділу Канадійського Королівського Легіону в Торонті — 7 квітня, в Гамільтоні, Онтаріо — 19-го травня та в Рочестер, ЗДА, 26-го травня, 1963 року).

Видано в 5.000 примірниках у Канаді

КРАЙОВА УПРАВА
СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ В КАНАДІ

Торонто — 1963 — Канада

JOHN HLADUN

IN THE WEB OF INTERNATIONAL CONSPIRACY

(A lecture delivered at the Ukrainian Branch of the
Royal Canadian Legion on April 7th, 1963)

All rights reserved by the author

Printed in Canada

Published by:

ASSOCIATION FOR THE LIBERATION
OF UKRAINE

Toronto

—

1963

—

Canada

ІВАН ГЛАДУН

СЛОВО ПРО АВТОРА

Іван Гладун народився в місцевості Лейдівуд, провінції Манітоба, в Канаді. Його батьки походили з Галичини. Ще за молодих років він цікавився суспільними проблемами й шукав на них розв'язки, як у книжках так і в різних організаціях. Під час депресії в Канаді московські агенти особливо ширили комуністичну пропаганду, щоб багатьох невдоволених труднощами країни зтягати до сітки комуністичної організації. Вступ письменника — Мирослава Ірчана, — поета, Івана Кулика (загинувших у московських концтаборах) та інших видатних індивідуальностей, до комуністичної організації і, які виїхали в Україну з Канади під московську окупацію, не могло пройти байдуже. Це потягнення непокоїло тих, які шукали справжньої розв'язки суспільних проблем. Молодий Гладун вирішив збагнути суть цієї розв'язки й вступив до комуністичної організації. Він був здібний і тому, в недовгому часі, був післаний до Москви на політичні студії до Міжнародного Ленінського Університету. Кмітливий розум та чесний характер Гладуна швидко збагнув, що комунізм — це тільки занавіса для прикриття московського імперіялістичного панування над іншими народами. Приховавши своє розчарування, він рішив відбутися курс до кінця та побачити як комунізм виглядає на практиці. Він об'їжджає прекрасну, багату Україну і бачить там всюди колгоспну неволю, виснажений і гнаний свій український нарід. Душа бунтувалася...

Повернувшись до Канади, він порвав з комунізмом і написав кілька розвідок про комуністичну облуду, одною з яких була праця "Мене вчили зради", яка була вміщена в англійському жур-

налі "МекЛейнс Мегезін", а потім видана в англійській та сім інших мовах, включаючи й українську. Тих брошур розійшлося поверх мільйона примірників.

До сьогодні пан Гладун написав понад двіста статей на різні суспільні теми, особливо проти московсько-комуністичного напрямку.

Іван Гладун є теж широко відомий в Канаді як доповідач. На запрошення провідних канадійських організацій, таких як Кенедіян Клуб, Ротарі, Ківаніс, Лицарів Колюмба й інших, та багатьох університетів, вищих шкіл та церковних організацій, він зробив кілька подорожей по всій Канаді і виголошував доповіді, розкриваючи фальш, шантаж та зраду комуністів супроти своєї країни. За час своєї діяльності він виголосив понад вісімсот доповідей в різних англійських організаціях.

Нині пан Гладун присвячує особливу увагу на виховання канадійської молоді до боротьби за свободу свого народу та за перебудову суспільства на засадах національної свободи та соціальної справедливості.

Петро Колесник

Проблема визволення України з московської неволі лежить на серці кожного свідомого українця, за винятком москвофілів, яких ми вважаємо за психічно звихнених одиниць, що нездібні бачити дійсности, але бачать лише те, що існує в їхній хворобливій уяві. Свідомі українці по різному підходять та діють у напрямі визволення України, тому й творять організації та партії, укладають програми, а навіть сперечаються поміж собою про те, котра із цих програм є найкращою. Програми ці в більшості є плиткі та передбачають, переважно, якусь систему налагодження технічних відносин, що мають статися у певному часі міжнародніх заворушень, тоді коли ці заворушення принесуть нові міжнародні ускладнення.

Кожна з наших груп та партій виходить із заложення, що теперішнє світове положення зводиться до тієї основи, що світ є поділений на дві протилежні сили: московська імперія із сателітами та Китай як потуги, що спираються на системі орди середновічних часів, з цілковитою відсутністю прав людини, справедливості та елементарної гуманності, а з другого боку — Америка, Англія, Канада та інші держави вільного світу, що спираються на засадах демократії, а тим самим і на справедливості, пошані для людини, свободи. І тоді, коли ми лаємо москалів та їхню імперію, а з нею все те, що вона собою уявляє, то ми, обов'язково, вказуємо на Америку, як на ідеал свободи та демократії, як на авангард у боротьбі за права поневолених народів.

І тому, коли американський секретар закордонних справ — Дін Раск — зайняв рішуче становище, що Америка не може пропагувати самостійності України, бо Україна є складовою частиною московського государства, та ще й намовляв прем'єра Канади, Дост. Дж. Діфенбекера, щоб той не підносив справи України на сесії Об'єднаних Націй, бо таке становище йде всупереч основним плянам американської закордонної політики, то наші організації та партії запротестували проти такого ставлення справи Америкою, а спеціально Діном Раском. Наші середовища не могли вийти з дива, як могла Америка, цей передовий ідеал гуманності, справедливості та демократії, як могла вона засудити Україну на поталу московської орди в той час, коли себе реклямує, як авангард у боротьбі за свободу та рівноправність всіх народів світу.

Рішучі заходи американського секретаря закордонних справ — Діна Раска в обороні московського імперіялізму, примусили Канаду до того, що замість пропонованої резолюції засуджуючої московський імперіялізм на сесії Об'єднаних Націй, та домагаючися звільнення України та інших колоніальних народів московської імперії, примусили Канаду зректися, покищо, самої резолюції, а натомість виступити з короткою промовою, яку виголосив другорядний канадійський дипломат, засуджуючи московську колоніальну політику.

Зараз після того, як була виголошена ця промова Канади, я написав коротку статтю, що була поміщена в українському тижневику в Торонто, і в якій я сказав, що дійсну полі-

тику в Америці не творить президент, бо він є лише лялькою в руках позакулісової мафії, яка допомогла вибрати його, щоб мати порядну вивіску перед народом. Він лише підписує та прибиває печатки на заздалегідь виготовлені проекти, і тому не треба думати, що як він визнає себе католиком, то він вже є і справедливим володарем, чи хоча б таким, що може самостійно висловити свою думку. Мою статтю передрукували інші українські газети в Америці, і це доказ, що такі питання є на часі і про них треба ширше говорити.

Багато людей думають, що світова політика та людські відносини взагалі є такі прості та примітивні, як то вони на зовні виглядають. На жаль, воно так не є, бо, поза прикрасами світової сцени криється багато всяких темних діл, які часом виходять на денне світло, але здебільшого ні, однак їх можна прослідити тоді, як знається дещо про ті рушійні сили, що орудують ним та засади на підставі яких вони оперують.

В цій доповіді говоритиму про позакулісові темні сили, які мають монополію у ділянці фінансових операцій в усіх країнах, де є розвинений виробничий та торговельний апарат. Я однак хочу тут виразно зазначити, що вводячи цю назву, я не маю на думці якоїсь певної групи чи організації. Я хочу цим радше означити цілу систему цього закулісового царства, його закону та систему операцій, оте павутиння, що оплутало життя кожного з нас, і яке рішає нашу долю.

Визначний американський економіст, Лоренс Деніс, не так давно тому написав дуже важну розвідку, яку він назвав "Листом до

американців". Цю розвідку він почав дещо саркастичною заввагою, що Кеннеді, Хрущов та Кастро не підвели нас, а зовсім гідно виправдали своє завдання тримати світ у постійному воєнному напруженні. Він навів цілий ряд так званих "місцевих заворушень", як ось Куба, Кувейт, Корея, Конго, Камбодія, Карачі, Ляос, Індія, Ізраїль, Берлін та інші. Він твердить, що постійно війна, чи так звана холодна війна, або загроза гарячої війни, це одиноким запорука добробуту в Америці. В цьому нема найменшої краплини якоїсь ідеології або прагнення вдержати справедливий лад та порядок. Це є просто конечність для забезпечення добробуту — ми мусимо мати війну, війну та ще війну.

"Без війни або бодай загрози війни, — пише він, — наша господарка завалилася б. Те, що ми видаємо на воєнні цілі є подиктоване не оборонними запотребуваннями, але економічними вимогами. Наш найбільш експортний товар, важливий для нашого внутрішнього добробуту, це наша допомога чужим країнам військовим знаряддям та продуктами цивільного запотребування. Наша погоня досягти місяць та інші планети, спонукана не науковою амбіцією чи самоохороною, але зовсім простою потребою витратити, витратити, витратити, що, звичайно, потягає за собою додаткову потребу — оподатковувати, оподатковувати, оподатковувати".

"У дійсності не існує жодної конкуренції або суперечности поміж нами а Кремлем. У нічому хіба тільки в тому, що хто з нас є більш спроможний пустити якнайбільшу брехню в такий спосіб, щоб люди повірили в неї. Але

атмосфера конкуренції та суперечностей мусить бути творена та підтримувана нашими творцями пристрастей, для того, щоб держати нас у безглуздій погоні витрат. Червоним дається нагоду виграти майже кожний двобій тому, щоб настроювати американців поступово дозволяти урядові робити все, що тільки можливо для поборювання "комунізму".

"Пригадайте собі нашого покійного президента Рузвелта та передвоєнні часи грізної економічної депресії. Рузвелт зі своїми радниками рішили створити т. зв. "мозковий трест" (брейн трост), який складався з різних родів економічних мудреців та який мав за завдання знайти шляхи, щоб ними вивести Америку з депресії. Цей трест пробував різних способів з кійнесівської книги економічної теорії. Завели були так званий "Новий Розподіл" (Ню Діл) у намаганні витягти нарід із "великої депресії". Нічого не помагало; справи чимраз погіршувалися. Аж одного гарного дня його економічні радники сказали йому, щоб він "витрачав на державну оборону" та приготовлявся до війни, ще задовго до початку другої світової війни. І сталося так, що друга світова війна витягнула наш нарід з депресії, а тепер постійна холодна війна (та принагідні блески гарячої війни, такі як Корея, Негев, Амой, Ливан та Кувейт) береже нас від депресій".

"Конечність удержати сповидну конкуренцію та суперечність на життя й смерть поміж Америкою та Росією, вимагала дуже великої зради на дуже високих місцях; від "крадіжів" ядерних таємниць до зумисно програних воєн, таких як у Кореї або Ляосі. Ця конечність теж

вимагала умисного занапащення та мордерства борців за свободу в Мадярщині та на Кубі; перших тому, щоб утвердити міт про московську непоборну силу в Європі, а других тому, щоб сконсолідувати ролю Костра як свого роду Мао-Тсе-Тунга центральної та південної Америки. Ця конечність може навіть вимагати й втрати Берліна та Західньої Німеччини в користь москалів, ради того, щоб доказати, що засади кійнесівської теорії економіки є правильні. Тут нема жодного ідеалізму; це просто справа потреб економіки”.

Я згадав уже пару разів про економіста Кійнеса і тому я вважаю, що було б на місці сказати тут дещо про нього. Джан Мейнард Кійнес народився 1883 року. Вчився в найкращих англійських школах та пізніше прийняв посаду професора економічних наук у Кембридж університеті. Під кінець першої світової війни він уже був одним з провідних членів англійської мирової делегації, що уклала мировий договір з Німеччиною, де виступав як заступник державного скарбника. Він не погоджувався з політикою цього мирового договору і зрезигнував та знову став професором у Кембридж, а рівночасно був теж редактором Економічного Журналу. У 1940 році Черчіл покликав його до міністерства фінансів. Він теж став директором Банку Англії та організатором Міжнародного Грошового Фонду та Міжнародного Банку Розбудови і Розвитку. У 1942 році йому надали титул лорда. Помер він у 1946 році. Під час свого життя він написав багато праць, головнішими з яких є "Розвідка про гроші", "Розвідка про імовірність", "Загальна теорія zatrudнення відсотків та гро-

шей", "Економічні наслідки миру" та багато інших. Був теж в Америці, де допоміг сформувати фінансову політику тодішнього президента Америки, Рузвелта, кілька років перед другою світовою війною. Кійнес був одним з вищих світочів міжнародньої фінансової мафії. Він прекрасно розумів систему фінансових операцій та спосіб, у який ці операції загнзують суспільство, але він вибрав собі шлях служити мафії, аніж викривати її темні діла.

Говорячи коротко про Кійнеса, я не можу оминати ще одного світоча з тієї міжнародньої мафії, а саме — Гарольда Джозефа Ласкі, англійського економіста та провідника соціалістичного руху в Англії, який, разом з Кійнесом, брав участь у формуванні економічної політики Америки у тридцятих роках. Він був одним з лівих соціалістів, провідним членом Фабіянського Товариства та професором Лондонської Школи Економіки, де він настирливо пропагував марксизм та теорію "революції за згодою". Помер він у 1950 році. За час свого життя він теж написав багато праць, у яких старався виправдати хижацькі операції фінансової мафії і, як його побратим, Кійнес, він покорився мафії, замість боронитися проти неї. Про Кійнеса та Ласкі ще буду говорити пізніше.

Економічні теорії цих двох британських фабіяністів, які у 1936 році дораджували американському президентові Рузвелтові, як вилізти з багна великої економічної депресії, стали євангелієм для всякого роду американських лібералів, односвітців та червоних, а їхні праці були признані як підручники економічних наук американською Радою Закордонних Зв'язків.

Кійнесівські концепції феноменально поширилися по всіх американських вищих школах та університетах, де вони витиснули давніші концепції клясичного капіталізму. Твердиною кійнесівського соціалізму в Америці є Гарвардський університет у Бостоні. Гарвардський університет утішається дуже великим престижем і тому він був вибраний як підложжя для вистрілу кійнесівської ракети в Америці. Проф. Сіймор І. Геррис є, правдоподібно, провідний пропагандист кійнесизму в Америці. Його підтримують такі визначніші економісти, як Дж. К. Гелбрейт, А. Г. Генсон і П. М. Свізі. Інші, що піддержують кійнесизм, це залишки соціалістичної партії та всякого рода ліві та симпатичні советської системи.

Сіймор Геррис, про якого я вже згадав, як про провідного пропагандиста кійнесівського соціалізму в Америці, твердить, що "капіталізм є тільки стадією в історичному процесі переходу від февдалізму до соціалізму". Він даліше твердить, що фабриканти, купці, банкіри та директори великих корпорацій безнадійно реакційні і тому вони не спроможні зрозуміти потреб "нового ладу". Він настоює, що ощадність, надбання та власність приватного майна є шкідливою для суспільства. Нова, Добродійна Держава (Велфейр Стейт) займеться всіми проблемами забезпечення одиниці шляхом опанування та підпорядкування всіх верств суспільства так, що завжди буде постійна праця та максимальна продукція. Він даліше каже, що повновласті уряду мусять бути поширені до такої міри, щоб він мав змогу конфіскувати та розподілювати маєтки багатих людей, як рівнож подбати про те,

щоб ніхто не міг доробитися маєтку. Уряд мусить контролювати всю фіскальну та грошову політику, як рівнож виробництво, розповсюдження товарів та обслуг. Але це все повинно робитися поступово, непомітно, згідно з засадами фабіянського соціалізму.

Як же все це в'яжеться з Радою Закордонних Зв'язків (Фореїн Релейшіонс Кавнсил) та з її багатьма перехресними організаціями, групами та фундаціями? Сіймор Геррис ось що радить абсолювентам університетів: вони можуть забезпечити собі своє майбутнє тим, що включаться до урядової бюрократії, іншими словами, дістануться на урядові посади, бо уряди будуть безконечно поширюватися. Друге, — це є місця в бюрократії великих корпорацій, бо вони будуть призначені урядом до соціалізації, або у великих фундаціях, бо вони теж стануть частиною урядового апарату.

Вирішивши, таким чином, матеріальну сторінку людського життя, наші фабіянські соціалісти не забули теж про "долю" Господа Бога. Вони тут не зайняли ніякого позитивного становища; беріть його, або залишайте. Але, якщо ви приймете Його, то ви мусите прийняти Його як Отця всесвітнього братерства, що охоплює все людство, добре й лихе, святих та грішників, християн та комуністів. Тоді релігія мусить стати певного роду гуманізмом, а моральні прикмети будуть визначуватися тим, що буде вважатися суспільно корисним. Звичайно, тут признається, що існує так звана "духова свідомість", але це, в дійсності, не є нічим особливим, лише "енергією в чині", а тому, що "енергія є душею матерії", то, тимсамим, енергія є й душею людини (що теж є

звичайною матерією), і тому, за остаточним аналізом, "Бог є світло", бо світло є самою чистою енергією.

І це мало б називатися "науковим гуманізмом".

Все це зводиться до того, що так званий "східній соціалізм" є експеримент у царині суспільних переворотів. Тут застосовуються методи насильства. Насильно знищити всіх не-підходячих людей та завести нову породу людства, — покірну, бездушну, одностайну. Західній соціалізм заходиться довершити такий переворот повільним, еволюційним шляхом (революція за згодою), засобом контролі над осередками освіти, комунікації (преси, радіа, телевізії і т. п.), контролі амвони та доповідей на всяких зібраннях. Люди мусять бути привчені сприймати добровільно та непомітно наростаюче соціалістичне оточення, без будь-якого примусу. Тут ми бачимо правдиву ролю Ради Закордонних Зв'язків та фундацій, які вона контролює та при допомозі її впливає на уряди, школи та амвони (через Національну Раду Церков), часописи, телевізію та радіо. Рада Закордонних Зв'язків уводить мирним способом те, що большевизм мусить робити силою.

Але з усією своєю людською мудрістю (яка є звичайною глупотою перед величиною Всевишнього), східні та західні соціалісти є безнадійно глупі, коли ведуть між собою суперечку про те, в який спосіб найкраще завести соціалізм; а он малий Ізраїль, що щойно ввійшов у ряди "народів світу", простує до того, щоб стати тим ватажком, на якому мали б зрівноважуватися народи та системи, щоб вка-

зати на всякі їхні недомагання та запропонувати соціалістичний рай на землі на ізраїльських умовах.

Я вже двічі згадав про Раду Закордонних Зв'язків (Да Кавнсил он Форейн Релейшюнс). Ті, що не поінформовані про неї, почувши таку імпозантну назву, подумують, що це якесь поважне, урядове тіло. Та так воно не є. Ця група, це ніяка державна установа, але, попри те, вона вирішує політичні справи Америки. Ця Рада є щось у роді неурядового уряду, самовибраного та самозванчого. Свідомі американці називають цю групу "Невибрані правителі Америки".

Рада Закордонних Зв'язків складається з о-коло сім соток членів. Ці члени люблять називати себе "мозком народу", бо ж справді, це люди, що займають визначні становища в різних ділянках життя. Є там визначні професори, адвокати, політики, голови корпорацій, голови різних фондів, провідники профспілок, видавці та головні редактори преси, письменники та багато, багато інших. Ця група була зорганізована ще у 1821 році, але розвинула свою діяльність аж у 1927 році, тоді як дістала велику асигнацію з фонду Рокфеллера. Пізніше дістала подібні асигнації з Фонду Форда та з Фонду Карнегія. Ці три велетні-фонди та багато менших, подібних фондів є під контролею міжнародної позакулісової мафії, яка контролює їх за посередництвом так званого "Заведення" (Естеблїшмент). Головою Фонду Рокфеллера був якраз теперішній секретар закордонних справ Дін Раск, але уступив з того часу, як увійшов до уряду.

Тут варто б сказати пару слів про ці фундації. Переважна більшість з них постали в наслідку того, що якийсь із багатіїв-мільйонерів, не бажаючи, щоб його майно пішло до уряду шляхом спадкових оподаткувань, творить з нього фундацію, яка має зберегти його ім'я, а прибутки з дивідендів призначає на культурні цілі або на допомогу інституціям та одиницям, які провадять якусь суспільно корисну працю. Таким чином фундація звільнена від спадкових оподаткувань і зістається як підприємство, яким кермують наслідники фундатора або такі особи, яких він назначить. Звичайно, що статут такої фундації мусить бути згідний з урядовою політикою, бо інакше уряд не дав би своєї згоди. Найважливішим, однак, є те, що цілі такої фундації мусять бути згідні з вимогами "Заведення" (Естеблишмент) про яке я вже згадував попередньо, та допомагати таким інституціям та одинцям, які "Заведення" вважає за "порядних". А "порядними" вважається тих, які пропагують ідеологію мафії, але нехай хто спробує дістати асигнацію на приготування та видання матеріалів про московське народовбивство або іншу подібну працю, яка могла б вийти на некористь московської імперії, то щоб він був навіть напівсвятим, то нічого не дістане.

Розбираючи далі частини тієї велетенської піраміди міжнародної мафії, я хочу спинитися на її частині, що зветься "Заведення" (Естеблишмент). Це вже той поклад у піраміді, що лежить понад фундаціями та понад Радою Закордонних Зв'язків. Це вже не є відкритою, відповідно встановленою організацією, а просто щось в роді побратимства впли-

вових одиниць, що керують фінансовими, виробничими та торговельними трестами та корпораціями, а теж і біржами. Це вже люди, які стоять дуже близько до верхівки мафії. Вони рівночасно є і масонами високих ступнів. Це вже ті, що фінансують виборчі кампанії від президента до громадських політиків.

Я згадав уже попередньо, що ця міжнародна мафія не є якоюсь певною групою чи організацією, а радше тим, невидимим, закулісовим царством темних сил, які мають певний плян до заволодіння світом і цей плян вони вводять у життя поступово. Я теж вже згадав, що ціла система цього царства темних сил є щось подібне до велитенської піраміди, на вершку якої сидять всемогутні володарі, в руках яких є згромаджені незміримі фінансові засоби. Ніхто не знає якими сумами вони розпоряджаються, але на підставі досить імовірних припущень, знавці фінансових справ твердять, що суми нагромаджених капіталів у розпорядимості мафії набагато перевищують грошові засоби багатьох держав разом взятих. Мафія вже давно перестала перелічувати карбовані монети та банкноти, а просто провадить свої операції по книговодству. Як потрібно якомусь урядові стільки то мільйонів, чи навіть і мільярдів доларів, то уряд вдається до мафії або так званих "міжнародних банків" за позикою. Звичайно, що уряд таку позику дістає (минулого літа Канада мусіла позичити один мільярд доларів для того, щоб стабілізувати свою валюту), але вона не видається йому готівкою, лише записується в книгах мафії, як кредит у користь того уряду. Розуміється на певних відсотках, бо на це вони й мають вся-

кого рода "міжнародні банки", щоб позичати гроші та мати з того відсотки.

Але не на самих тільки позиках провадяться фінансові операції мафії. Вона теж постійно викупляє потихеньку різні підприємства, не просто, але за посередництвом довірених, поважних людей, яких уживається як фронту, щоб заслонити себе перед очима народу (викуп у Канаді величезних копалень золота банком Ротшільдів). Вони не управляють цими підприємствами, але віддають їх під управу людям з тієї країни, де знаходяться ті підприємства. Або теж фінансують підприємства, що є на уділах. Іншими словами кажучи, тут рентується тільки кредит, бо в остаточному разі, гроші є ніщо інше як час та довір'я. Це є трудно зрозуміти без, бодай елементарного, знання теорії фінансової економіки. На жаль, я тут не можу почати пояснювати це діло, бо на це потрібно, не тільки окремої доповіді, але цілого семінаря доповідей.

Головне є те, що міжнародня мафія, маючи монополію, а тим самим абсолютну владу над фінансами, вживає цю силу для запровадження у світі такого ладу, який мав би поставити їх, як абсолютних володарів світу, а все людство знизити до рівня рабів та живого додатку до знаряддя продукції. Зробити з кожної держави спілку з обмеженою порукою, а саму державу, як провінцію, яка підлягала б одному світовому урядові. Запровадження Ліги Націй перед минулою світовою війною, а тепер організація Об'єднаних Націй після війни, є якраз тим намаганням, щоб дійти до одного світового уряду. З того виходить, що політика мафії не зацікавлена підтримувати окремі

народи, щоб творити з них незалежні держави, бо краще мати до діла з одним всесвітнім урядом аніж з десятками поодиноких, менших та більших урядів. Маючи один такий уряд на весь світ, мафія обсадить його своїми людьми і він буде тоді виконувати ролю ділового комітету, який буде пильнувати, щоб мафія мала постійні прибутки з відсотків рентованого фінансового капіталу. Такий уряд теж буде пильно дбати про те, щоб часом, борони Боже, не виникли якісь ідеї серед народу, які да-ли б людям зрозуміти, що такий суспільний лад противиться зовсім Божим та людським законам і народи почали б бунтуватися. Ці можливості вже було заздалегідь передбачено і мафія вже має дуже діяльне, свого рода НК-ВД, яке пильно слідить за всякими народніми рухами, та за діяльністю різних організацій і одиниць, і як зауважить, що десь виникне щось, що може розкрити політику мафії, то відразу почнуть сильну кампанію, щоб знівечити противну їм ідею, а організацію, чи одиницю дискредитувати в очах публіки.

Позичаючи гроші на відсотки, або як я вже сказав, рентуючи кредит, ця міжнародня мафія, ставить певні умови урядам чи підприємствам. Ці умови відносяться до політики даного уряду, до його способу ведення державної господарки. В цих ділянках уряди мусять дати певні забезпечення, що всі справи будуть провадитися таким способом, який недопустить до жодного чину, який сприяв би тому урядові вирватися з під впливу мафії. Якщо запевнення якогось уряду вважається невистарчаючими, то тоді вимагається ще запорукки якогось іншого уряду або урядів. Кредит

теж рентується тим підприємствам, яких директори належать до мережі "Заведення", але теж під умовою, що ці, в свою чергу, будуть впливати в подібний спосіб на інші або підрядні підприємства, з якими вони ведуть інтереси. І так, аж до самих низів, до трудящого народу, доходить цей вплив.

Маючи незміримі титули та права на майно всього суспільства, шляхом загарбання фінансів та многократно подвоївши їх хитрими маніпуляціями та лихвою, міжнародня мафія є в силі знівечити господарку будьякої держави, але вона цього не робить, бо як би вона пішла на такі примхи, то тим самим підірвала б господарку країни, виробничі та торговельні обороти і прибутки з тих оборотів. Вона тоді ослабила б, а то й підірвала б цю масу, з якої вона висмоктує животворчі соки. Всякий паразит, від найменшого до найбільшого, не є, з природи, вбивцею того тіла, на якому жирує. Навпаки, буде сприяти, щоб те тіло жило, але тільки так, щоб давало йому животворчі соки, але не так, щоб воно було настільки здоровим, щоб витворило відпорність та позбулося, а то й вбило паразита.

Тут треба було б підкреслити ще одну річ, а саме, гроші, як мірило вартості та засіб обміну та нагромадження майна.

Були різного рода шахрайства. Були й лихварства та всякого рода лихви. Але ніхто не додумався до того, щоб завоювати світ та володіти ним, можна зовсім без війська та воєн, а лише маніпуляцією фінансів. Ніхто не додумався до того, аж додумалася мафія. Захопивши контроль фінансами, мафія підпорядкувала собі цілу піраміду різних народів з різ-

них держав, що пішли на її службу ради наживи.

Звичайна річ, що всяка господарча система мусить мати своє ідеологічне підложжя, свою економічну теорію, яка має дати виправдання існування її. І так, на тлі спекулятивних операцій фінансового капіталу постали різні теорії політичної економії.

Англійський соціолог, Вілліам Лак, був одним із перших філософів-матеріялістів, що відкидали ідею особливого призначення людини на цьому світі, та доводили, що матеріальні середники займають провідне місце у суспільних відносинах, а людина другорядне. Пізніше Рікардо та А. Смит розвинули це детально й їхні теорії стали євангелієм капіталізму.

Інтереси міжнародної антихристиянської мафії вимагали послідовного намагання знищити людську душу, знищити людину як особу та зробити з неї лише високо треноване сотворіння, яке можна приручити до якоїсь машини або бюрократичного апарату. Наслідком того натворилася велика кількість всяких учених, які почали проповідувати всякого рода вільнодумство, розраховане на те, щоб створити в людини вражіння, що вона є найвищою істотою у всесвіті і поза нею вже нічого іншого не існує. Кинено, як сказав Тарас Шевченко, "великих слів велику силу" про лібералізм, почали славословити юрбу, а спеціально пролетаріят, себто збанкротовану верству суспільства. Мафії залежало на тому, щоб підірвати фундамент під шляхетною верствою суспільства, інтелектуальною, промисловою та торговельною, бо вона мала чималі матеріаль-

ні засоби в своїх руках та взагалі давала духовий напрям. Отже треба було висунути пролетаріят, урухомити його та штовхнути на шляхетну верству. На цьому ґрунті виникли теорії соціалізмів, комунізмів, анархізмів, нігілізмів і т. п.; зродилися: Лясаль, Маркс-Енгельс, Бакунін та багато інших "проповідників", і пролетаріят прийняв їхню "великих слів велику силу" за факти, за щось суттєве. Мафія прекрасно розуміла вдачу юрби, що вона не здібна думати й прийме всяку крамолу за правдиву річ.

Постали різні школи економічних наук, які мали не тільки виправдати економічний лад оснований за засадах хижацьких маніпуляцій фінансового капіталу, але рівночасно розробляти пляни тому, щоб його закріпити та забезпечити перед застоями. Мафії йшлося, щоб всякі обороти, виробничі, торговельні та державні не велися без того, щоб не дали зиску мафії. Тому то треба було заставити економістів, щоб давали вони детальні вказівки, як це робити, а рівночасно й приготувляти підложжя на змінення тієї системи іншою. Одною з таких визначних шкіл економіки є англійська "Лондон Скул оф Економікс", спонзорована Банком Англії, який теж є монополем мафії. Ця школа випустила тисячі економістів, соціологів та інших пропагандистів, які масово увійшли у так зване "Фабіянське Товариство". Це товариство складається з усіх визначних соціалістів Англії, включаючи навіть лордів та баронів, а його масовою підставою є англійська лейборитська партія. "Фабіянське Товариство" пропагує знесення капіталізму та запровадження соціалістичного ладу ("рево-

люції за згодою”), повільним, еволюційним порядком, заведенням вперед добродійної держави (велфейр стейт), а пізніше помалу соціалізму. Фабіаністи вважають московську імперію як зразок новітнього суспільного ладу та роблять усе, що тільки в їхніх силах, щоб вона вдержалася.

Впливи Лондонської Школи Економіки поширилися в англomовному світі за посередництвом людей, яких ця школа видала. Навіть тут, у Канаді, ми маємо з кілька десятків цих людей на доволі чільних становищах. Гарвардський університет у Бостоні став, сказати б, головним представником тієї школи в Америці й випустив велику кількість пропагандистів фабіанського соціалізму. Теперішній президент Америки, Кеннеді, вчився у цьому університеті і як став президентом то обсадив усі важливі становища в своєму уряді людьми, які покінчили факультет економіки цього університету, та міцно послабив цей факультет, забравши майже всіх професорів та доцентів до Вашингтону.

Професор Сіймор Геррис, про якого я згадав уже попередньо, доволі ясно вказав, що політика Америки прямує до соціалізму згідно з плянами міжнародної мафії. На жаль він не сказав нічого про інші пляни мафії, які відносяться не тільки до Америки, але й до решти світу. Він не сказав, що мафія вже від років затривожена т. зв. "вибухом населення", себто тим, що в короткому часі населення світу може перерости можливості світа виживлення його, отже видвигається та застосовується всякого рода заходи на припинення зросту населення. Мафія поставила собі за ціль

зменшити населення та тримати його на рівні, де воно не перевищало б півтора мільярда. Війни все були добрим способом припинювати зріст населення, але під цю пору потрібні ще додаткові заходи. Американські фундації, про які я вже говорив, дали величезні асигнації хемічним лабораторіям на виготовлення та продукцію пілюль для припинювання запліднення у жінок і їх масово поширено в економічно відсталих країнах. Колосальне людоббивство в московській імперії йде в парі з плянами мафії, доказом чого є факт, що преса та інші засоби комунікації т. зв. "вільного світу" не то що не засудили той московський злочин, але навіть і не згадали про нього. Масова пропаганда, яка звеличує розпусту та підривання родинного життя, є теж розрахована на дегенерування суспільства й тим самим обмеження його зросту.

Міжнародня мафія прекрасно знає психологію простої череди і тому має успіхи в своїх намаганнях котролювати її. Апологісти мафії, як от проф. С. Геррис, Лорд Кійнес, Гаролд Ласкі й інші просувають економічні теорії, корисні для мафії, але всі вони дуже голосно говорять, що все це робиться "для добра народу", "в ім'я народу", "в ім'я трудящихся робітників та селян". Соціялістична, добродійна держава, дасть робітникові та фермерові опіку "від колиски аж до гробу". Працюючий не буде нічим журитися; йому визначиться місце праці після того як апарат, що зветься електронічним мозком, проаналізує його здібності та встановить ступінь його фізичних та умовних вартостей.

Такий то соціялістичний рай пророкує про-

фесор Сіймор Геррис та його товариші — фабіанські соціалісти. Такий то рай проповідували Маркс, Енгельс, Ленін, Сталін. Московська імперія з її економічними порядками подала за пляном та заходами міжнародньої мафії і піддержується нею посередньо й безпосередньо. Безпосередньо через уділювання москалям фінансових позик, а посередньо через улаштування для москалів виконання грабіжей інших країн, як ось у 1936 році грабіж усіх запасів золота в Іспанії, грабіж майна завойованої східної Німеччини та інших країн, колосальна матеріальна поміч Америки під час війни (Ленд-Лііз), нагода "завоювати" багато країн та народів. Без помочі мафії московська імперія була б впала ще у двадцятих роках, бо москалі не здібні провадити ніякої господарки, це нарід не будівничий, не сприятливий, це нарід хижаків-нищителів, який знищить другого, а потім і себе. Москалі одинокий нарід у світі, який є здібним насильно накинути запроєктований мафією соціалістичний економічний лад та проводити його в життя нечуваним насильством. Москалі, як сумішка азійців та слов'ян, мабуть одідичили всі найгірші прикмети обидвох рас і стали свого рода недолюдками, без всякої віри, без характеру, без людських чеснот. Такий нарід буде старатися знівечити інші народи і таким чином знизити їх до свого духового рівня. Такий нарід є дуже важний та потрібний мафії не тільки для насильного заведення соціалізму, але й для нищення віри в Бога і духових вартостей людини і тому дуже наївною є думка, що мафія допустить до чогонебудь, що було б на шкоду москалям. Мафія знає, що

при допомогі москалів можна знівечити багато народів, а після того можна дуже легко знівечити, а то й знищити самих москалів тою ж метою самознищення, що закорінена в характері цього народу.

Мафія дозволяє, а то навіть і заохочує до дискусії проти комунізму та засуджування його. Безліч "експертів" комунізму та "советської системи", які їздили в московську імперію на два тижні, а інколи навіть і на місяць, понаписували гори книжок і ще пишуть. Пишуть дуже поверховно про "советський народ", хвалять шкільну систему, засуджують комунізм як політичну систему й кажуть, що наша політична система є краща. Багато пишуть так, що, помимо того, що наша політична система є краща, то совети теж мають речі, з яких ми можемо повчитися. Пересічна людина подумає, що справді ці критики та експерти комунізму чи советської системи є щось поважне. Можливо, що й є поміж ними якісь, що хотіли б поставитися до цієї справи совісно, але не знають як. Але переважна більшість з них, це люди безідейні, які пишуть для сенсації, а головне для особистої користи. Мафії це на руку, бо таким чином суспільству дається до вибору: або комунізм, або соціалізм; суспільство несвідоме того, що обидва лади є продукти мафії і обидва мають один напрямок, і тому, звичайно, буде вибирати соціалізм. Боріться проти комунізму та працюйте за введенням соціалістичної системи, бо соціалізм, це забороло проти комунізму. Бити комунізм, це значить періщити палицею повітря, але мафія знає, що юрба прийме слова за факти і буде періщити палицею повітря.

Але спробуйте написати, або сказати якусь правду про московську імперію, то зараз переконаєтеся, що вас не допустять до нічого. Вашу річ не видадуть, а говорити теж не дадуть, бо ви можете сказати щось таке, що не є мафії на руку. Ви можете сказати, що й московський комунізм і фабіянський соціалізм, це овочі одного й того ж дерева і різниця є лише в назві, а не в суті. Ви можете сказати, що світ ще не скотився так низько, щоб осталося до вибору лише дві соціалістичні системи, що є ще до вибору суспільна система основана на засадах динамічної релігійної духовості, але ані гарвардський, ані жодний інший університети не будуть її пропагувати, бо мафія задзьобала б його. На цей континент приїхало сотні тисяч людей, які потерпіли від московського соціалізму. Десятки тисяч з них можуть дещо сказати або написати, але чи бачили ви або чули, щоб якась газета, чи журнал, запросив когось з них написати серію статей? Чи бачили або чули, щоб радіо, або телевізійна станція запросила когось з тих людей на серію виступів? Чи бачили або чули про те, щоб якісь організації заангажували когось з тих людей на поїздку з доповідями? Я не бачив та не чув про щось таке, і не думаю, що десь таке було. Мафії не вигідно давати таким людям слово, бо таким чином можна принести шкоду соціалістичним ідеям. Але публіку треба годувати чимось про московську імперію, отже час від часу мафія пішле туди якогось типа на пару тижнів і як він вернеться, то роблять з нього великого експерта й він пише книжку або серію статей до преси, дає доповіді, та виступає по телевізії.

Між іншими, пресові синдикати та навіть поодинокі щоденники мають своїх "спеціалістів" по питаннях Московщини та комунізму, і ці пишуть так, як вимагає мафія, себто засуджують московський комунізм, а вихвалюють фабіянський соціалізм.

Міжнародня мафія є нищівною силою і тому вона має успіхи, бо нищити є далеко легше, як творити або будувати. Це, так би мовити, є сила сатани і вони діють в той час, коли сили добра дрімають, або зовсім сплять. Мафія дуже добре знає, що з хвилиною, коли підіймуться сили добра, то впаде царство темних сил, царство сатани, тому їм ходить про те, щоб недопустити до зміцнення та з'єднання сил добра. Вони пробують притягти духовників різних віроісповідань до так званих "тижнів братерства", але в тім часі провадять пропаганду за усунення молитов з урядових установ, усунення релігійного навчання в школах та усуненням матеріалів про релігію та Бога з шкільних підручників. Вони є свідомі того, що християнська релігія та її провідники та інституції можуть стати заборолом проти сил зла і тому їх треба прикоськати та гладити, щоб вони часом не почали якогонебудь відруху проти темних сил, а навпаки, щоб вони єдналися з ними та ще й помагали проповідувати соціалізм.

Зробивши короткий огляд положення, в якому тепер знаходиться Америка, ми, поневолені, мусимо здати собі справу з того, що так довго, як вона буде під впливом міжнародньої мафії, то нам та іншим поневоленим московською імперією народам не має змислу уважати її як той світовий трибунал людської гідності

та справедливості, до якого ми можемо вносити свої скарги та зажалення про ті кривди, що нам роблять москалі. Цей трибунал є розточений хробачнею та захворів до такої міри, що самий потребує помочі. Отже стоїть питання, до кого нам апелювати про наші кривди? До Англії? До Франції?... Сумнівне, бо ці потуги є теж серйозно підточені мафією та хворіють так само, як і Америка. Але апелювати треба, та не тільки апелювати, але й організувати та провадити енергійну боротьбу та давати провід іншим.

Мафія підсуває нам до вибору два роди соціалізму, а ми, у свою чергу, мусимо висунути зовсім протилежний ідеал суспільного ладу, оснований на засадах динамічної релігійної духовості. Ідеалу суспільного ладу, в якому матеріяльні засоби мають служити людині, де не було б місця для мафії стати тим суспільним паразитом та наживатися людською кривдою. Люди, які ще не зіпсуті духово, вже починають серйозно братися за це діло, щоб створити рух проти наступу темних сил мафії. Та не тільки рух, але й позитивного почину створення нової духової сили, яка дала б провід народам у боротьбі за встановлення справедливого суспільного ладу та була б тим трибуналом, до якого можна б апелювати про суспільні кривди. Здорово-думаючі американці вже починають творити т. зв. консервативні осередки та зводити боротьбу проти темних діл мафії. Під цю пору налічується близько дві тисячі таких осередків по Америці й вони безупину зростають. Ці осередки, покищо, ще не мають центрального проводу ані одностайної програми, але до цього скоро дійде. Ці

осередки видають та розповсюджують масу бюлетенів та книжок, мають радіо та телевізійні програми. Це можна уважати як початки тієї стихії, яка, з часом, набере поважної сили, стане душею народу та очистить Америку від всякої наволочі та своєрідних лакеїв, які вислугуються мафії за юдин гріш.

Людство знехтувало закон Божий та прийняло закон матеріалізму і за це мусить дорого заплатити. Нещастя хотіло, що наш нарід впав першою жертвою цього пекольного плану мафії. Ми пожертвували мільйонами невинного людського життя, ріками крові та сліз, голодом, муками та нечуваним горем. Ми платили та ще платимо за гріхи людства і тому нашим обов'язком — пробудити людство та допомогти йому зберегти себе від такого нещастя, яке навістило наш нарід. Для цього не вистачить резолюцій, меморіалів, жалібних академій, бенкетів та благань. Для цього потрібно чину, потрібно рішучого наступу. Коли ми перейдемо в наступ, то до нас приєднаються ті сили, які вже пробуджуються та хочуть діяти. Демонстрації та пікетування, які переводила Спілка Визволення України, показали, що туди приєднувалися та помагали їм різні люди, про яких вони й не чули ніколи.

Міжнародня мафія, як і кожне зло, має в собі зародки самознищення. Помимо своєї колюсальної сили вона заломиться й впаде, а на її місце прийде нова сила. Я вірю, що ми ще за свого життя побачимо великі зміни. Одного я бажаю, а це, що як прийдуть ті зміни, то щоб вони не застали нас сто років позаду з нашою політикою і щоб ми були у передових лавах тих, що перші їх привітають.

